

Neaizmirsti mani

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

*Mana lūgšana un svētība — lai jūs nekad
neaizmirstu, ka jūs patiešām esat Dieva valstības
dārgās meitas.*

Manas mīļās māsas, man ir milzīgs prieks būt šodien kopā ar jums. Es allaž gaidu šo ikgadējo Palīdzības biedrības vispārējo sanākumu un lieliskos vēstījumus, kas šeit tiek sniegti. Paldies jums, māsas. Man tas ir liels pagodinājums — prezidenta Tomasa S. Monsona uzdevumā šodien runāt un pateikt dažas domas, uzrunājot Baznīcas māsas.

Pirms kāda laika es kopā ar sievu un meitu pastaigājos brīnišķīgā dārzā. Es apbrīnoju Dieva radītā krāšņumu un skaistumu. Un tad starp daudzajiem krāšņajiem ziediem es pamanīju vissīkāko puķīti. Es zināju šīs puķes nosaukumu, jo man ar to saistījās patīkami notikumi no bērnības. Šo puķi sauc neaizmirstule.

Es īsti neesmu pārliecināts, kāpēc šī sīkā puķīte ir man tik daudz nozīmējusi gadu gaitā. Tā uzreiz nepiesaista uzmanību, to ir viegli nepamanīt lielāku un krāsaināku puķu starpā, tomēr tā ir tikpat skaista savās dažādajās nokrāsās, kas atspoguļo pašas zilākās debesis. Iespējams, ka tas ir viens no iemesliem, kāpēc man tik ļoti tā patīk.

Tās nosaukumā ir ietverts lūgums. Kāda vācu leģenda vēstī, ka brīdī, kad Dievs bija pabeidzis dot nosaukumus visiem augiem, viens bija palicis nenosaukts. Vārga balstiņa sauca: „Neaizmirsti mani, ak, Kungs!” Un Dievs atbildēja, ka tāds būs tā vārds.

Šovakar es vēlētos šo mazo puķīti izmantot kā metaforu. Mazās neaizmirstulītes piecas ziedlapas mudina mani apsvērt piecas lietas, ko mums nevajadzētu nekad neaizmirst.

Pirmā lieta — neaizmirstiet būt pacietīgas pret sevi.

Es vēlos jums ko teikt, un es ceru, jūs sapratīsiet to pareizi: Dievs pilnībā apzinās, ka jūs un es neesam pilnīgi.

Ļaujiet man papildināt: Dievs pilnībā apzinās, ka cilvēki, kuri, pēc jūsu domām, ir pilnīgi, tādi nav.

Un tomēr mēs tik daudz laika un enerģijas tērējam, salīdzinot sevi ar citiem — parasti salīdzinot savas vājības ar citu stiprājam pusēm. Tas mums liek sev uzstādīt augstas

prasības, ko nav iespējams īstenot. Rezultātā mēs nekad nepriecājamies par saviem labajiem centieniem, jo tie šķiet necilāki par to, ko dara kāds cits.

Ikvienam piemīt stiprās un vājās puses.

Tas ir brīnišķīgi, ka jums ir stiprās puses.

Tas, ka jums ir vājības, ir jūsu mirstīgās pieredzes sastāvdaļa.

Dievs vēlas mums palīdzēt galu galā pārvērst mūsu vājības spēkā,¹ taču Viņš zina, ka tas ir ilgtermiņa mērķis. Viņš vēlas, lai mēs kļūtu pilnīgi,² un, ja mēs paliekam uz mācekļības ceļa, kādu dienu mēs tādi kļūsim. Tas nekas, ka jūs to vēl neesat gluži sasniegušas. Turpiniet pie tā strādāt, taču pārtrauciet sevi sodīt.

Dārgās māsas, daudzas no jums esat bezgalīgi līdzjūtīgas un pacietīgas pret citu cilvēku vājībām. Lūdzu, atcerieties arī būt līdzjūtīgas un pacietīgas pret sevi.

Tajā pat laikā esiet pateicīgas par visiem nelielajiem panākumiem savās mājās, savas ģimenes attiecībās, savas izglītības un darba jomā, savā līdzdalībā Baznīcā un personīgajā pilnveidošanā. Līdzīgi kā neaizmirstules — šie panākumi jums var šķist necili un, iespējams, ka tie paliek citu cilvēku neievēroti, taču Dievs tos ievēro un Viņam tie nav necili. Ja jūs par panākumiem uzskatāt vienīgi kļūšanu par skaistāko rozi vai žilbinošu orhideju, jūs varat palaist garām dažas no dzīves jaukākajām pieredzēm.

Piemēram, uzstāšana uz to, lai jums katru nedēļu būtu „skaists kā bilde” ģimenes mājvakars — kaut gan tāda mājvakara sarīkošana padara jūs un apkārtējos nelaimīgus — nebūt nav labākā izvēle. Tā vietā pavaicājiet sev: „Ko mēs kā ģimene varam darīt, kas būtu patīkami un garīgi un mūs savstarpēji tuvinātu?” Šādam ģimenes mājvakaram — lai arī tas varētu būt vienkāršs pēc sava satura un izpildīšanas — var būt daudz pozitīvākas ilgtermiņa sekas.

Mūsu ceļojums uz pilnību ir ilgs, taču mēs varam pieredzēt brīnumus un svētlaimi pat vismazākajos šī ceļojuma posmos.

Otrā lieta — neaizmirstiet, ka pastāv atšķirība starp labu upuri un muļķīgu upuri.

Pieņemams upuris ir tāds, kad mēs atsakāmies no kaut kā laba, lai saņemtu kaut ko daudz vērtīgāku.

Atteikšanās nedaudz ilgāk pagulēt, lai palīdzētu bērnam, kuram ir murgi, ir labs upuris. Mēs visi to zinām. Palikšana nomodā visu nakti, kaitējot savai veselībai, lai izgatavotu lielisku aksesuāru meitas svētdienas apģērbam, šķiet, ka nav pārāk labs upuris.

Laika atvēlēšana, lai studētu Rakstus vai sagatavotos nodarbības mācīšanai, ir labs upuris. Daudzu stundu veltīšana stundas nosaukuma izšūšanai pašdarinātos virtuves cimdos katrai jūsu nodarbības dalībniecei, iespējams, nav labs upuris.

Katrs cilvēks un katra situācija ir atšķirīga, un tas, kas vienā gadījumā ir labs upuris, citā gadījumā var tāds nebūt.

Kā lai mēs nosakām, kas ir pareizi mūsu situācijā? Mēs varam sev jautāt: „Vai es savu laiku un enerģiju veltu tam, kas ir pats svarīgākais?” Ir tik daudz labu lietu, ko darīt, taču mēs nespējam paveikt tās visas. Mūsu Debesu Tēvam vislabāk tīk, ja mēs upurējam kaut ko labu kaut kā daudz vērtīgāka labā mūžīgajā perspektīvā. Reizēm tas var nozīmēt mazas, taču skaistas neaizmirstules kopšanu tā vietā, lai koptu lielu dārzu ar eksotiskiem ziediem.

Trešā lieta — neaizmirstiet būt laimīgas jau tagad.

Iemīlotā bērnu stāsta „Čarlijs un šokolādes fabrika” noslēpumainais konfekšu izgatavotājs Villijs Vonka paslēpj zelta biļeti piecās no savām šokolādes tāfelītēm un paziņo, ka tas, kurš atradīs vienu no biļetēm, laimēs ekskursiju pa fabriku un šokolādi visam mūžam.

Uz katras no zelta biļetēm bija uzrakstīts šāds vēstījums: „Apsveicu Tevi, šis mistera Villija Vonkas zelta biļetes laimīgo ieguvēju! ... Tev priekšā ir lieliski piedzīvojumi. Tevi sagaida daudz brīnišķīgu pārsteigumu, ... noslēpumaini un brīnumaini pārsteigumi, kas Tevi iepriecinās, pārsteigs un apmulsinās.”³

Šajā klasiskajā bērnu stāstā cilvēki visā pasaulē izmisīgi vēlas atrast zelta biļeti. Daži domā, ka visa viņu nākotnes laime ir atkarīga no tā, vai zelta biļete nonāks vai nenonāks viņu rokās. Cilvēki savā apsēstībā sāk aizmirst vienkāršo prieku, ko viņi agrāk guva, ēdot šokolādi. Ja šokolādes tāfelītē nav zelta biļetes, tā sagādā pilnīgu vilšanos.

Mūsdienās tik daudz cilvēku gaida savu zelta biļeti — biļeti, kurā, pēc viņu domām, ir ietverta laimes atslēga, par ko viņi allaž ir sapņojuši. Dažiem zelta biļete varētu būt nevainojama laulība, citiem — mājas kā žurnālu lappusēs vai dzīve bez spriedzes vai raizēm.

Taisnīgas ilgas nav nekas slikts — mēs ceram un tiecamies pēc tā, kas ir „tikumīgs, jauks, labi novērtēts vai uzslavas vērts”⁴. Problēma rodas tad, kad mēs atliekam savu laimi, lai gaidītu kādu nākotnes notikumu — savu zelta biļeti.

Kāda sieviete vairāk par visu vēlējās apprecēties templī ar taisnīgu priesterības nesēju un būt māte un sieva. Viņa par to bija sapņojusi visu savu dzīvi, un, ak, cik gan brīnišķīga māte un mīloša sieva viņa būtu! Viņas mājās valdītu mīlestība un laipnība. Nekad netiktu izteikts neviens skarbs vārds. Ēdiens nekad nepiedegtu. Un viņas bērni tā vietā, lai pavadītu laiku ar saviem draugiem, izvēlētos vakaros un brīvdienās būt kopā ar mammu un tēti.

Tā bija viņas zelta biļete. Tā bija viena lieta, no kuras, viņasprāt, bija atkarīga visa viņas dzīve. Tā bija viena lieta visā pasaulē, pēc kuras viņa ļoti izmisīgi ilgojās.

Taču tas nenotika. Un, gadiem ejot, viņa kļuva aizvien noslēgtāka, sarūgtinātāka un pat dusmīgāka. Viņa nespēja saprast, kāpēc Dievs neapmierina viņas taisnīgo vēlēšanos.

Viņa strādāja par skolotāju kādā pamatskolā, un ikdienas atrašanās bērnu vidū viņai tikai atgādināja, ka viņas zelta biļete nav parādījusies. Laika gaitā viņa aizvien vairāk vīlās un

noslēdzās sevī. Cilvēkiem nepatika atrasties viņas klātbūtnē un, kad vien iespējams, cilvēki izvairījās no viņas. Savu neapmierinātību viņa pat izrādīja pret skolas bērniem. Viņa atklāja, ka zaudē savaldību, un pastāvīgi pieredzēja dusmu lēkmes un bezcerīgu vientulību.

Šī stāsta traģēdija ir tāda, ka šī dārgā sieviete, vīlusies par savu zelta biļeti, nespēja pamanīt svētības, kas viņai bija. Viņas mājās nebija bērnu, taču bērni bija ap viņu klasē. Viņa netika svētīta ar ģimeni, taču Tas Kungs viņai bija devis iespēju, kas ir tikai nedaudziem cilvēkiem, — iespēju kā skolotājai pozitīvi ietekmēt simtiem bērnu un ģimeņu dzīvi.

Mācība, ko mēs varam gūt, ir šāda — ja mēs pavadām savas dienas, gaidot pasakainas rozes, mēs varam palaist garām mums apkārt esošo sīko neaizmirstulīšu skaistumu un brīnumu.

Tas nenozīmē, ka mums ir jāatmet cerība vai jāsamazina savi mērķi. Nekad nepārstājiert tiekties pēc vislabākā sevī. Nekad nepārstājiert cerēt uz savas sirds visām taisnīgajām vēlmēm. Taču neaizveriet savas acis un sirdis ikdienas ierasto brīžu vienkāršajam un elegantajam skaistumam, kas dzīvi padara bagātu un saturīgu.

Laimīgākie cilvēki, kurus es pazīstu, nav tie, kuri būtu atraduši savu zelta biļeti. Laimīgākie ir tie, kuri, tiecoties pēc cienīgiem mērķiem, atklāj un augstu vērtē ikdienas brīžu skaistumu un jaukumu. Tie ir cilvēki, kuri ik dienu pakāpeniski veido pateicības un brīnuma sajūtu savā dzīvē. Viņi ir tie — patiesi laimīgie.

Ceturta lieta — neaizmirstiet evaņģēlija nolūku — jautājumu „kāpēc”.

Dažkārt savas dzīves rutīnā mēs neviļus neievērojam kādu būtisku Jēzus Kristus evaņģēlija aspektu, līdzīgi kā cilvēks varētu neievērot skaisto un trauslo neaizmirstulīti. Savos cītīgajos pūliņos izpildīt visus savus pienākumus un saistības, ko mēs kā Baznīcas locekļi esam uzņēmušies, mēs reizēm evaņģēliju uzlūkojam kā garu uzdevumu sarakstu, ar ko mums jāpapildina savi, jau tā pārmērīgi garie, darāmo darbu saraksti, — kā laika posmu, kas mums kaut kā jāiekļauj savos aizņemtajos grafikos. Mēs koncentrējamies uz to, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs darītu, un to, kādā veidā mēs to varētu darīt, bet reizēm mēs aizmirstam *kāpēc* mēs to darām.

Manas mīļās māsas, Jēzus Kristus evaņģēlijs nav pienākums. Tas ir ceļš, ko iezīmējis mūsu mīlošais Tēvs, kas vada uz laimi un mieru šajā dzīvē un uz godību un neapprakstāmu piepildījumu nākamajā dzīvē. Evaņģēlijs ir gaisma, kas caurauž mirstīgo dzīvi un apgaismo mums priekšā esošo ceļu.

Lai arī ir nepieciešams izprast evaņģēlija jautājumus „kas” un „kā”, tomēr evaņģēlija mūžīgais uguns un majestātiskums raisās no jautājuma „kāpēc”. Kad mēs saprotam, *kāpēc* mūsu Debesu Tēvs ir mums devis šādu dzīves paraugu, kad mēs atceramies, *kāpēc* mēs apņēmāmies padarīt to par savas dzīves pamatu, evaņģēlijs pārstāj būt par nastu un tā vietā kļūst par prieku un līksmi. Tas kļūst dārgs un jauks.

Neiesim pa mācekļības ceļu ar nolaistām acīm, domājot vienīgi par gaidāmajiem uzdevumiem un pienākumiem. Neiesim, nesaskatot zemes un garīgo ainavu skaistumu, kas mums ir visapkārt.

Manas dārgās māsas, meklējiet Jēzus Kristus evaņģēlija nolūka — jautājuma „kāpēc” majestātiskumu, skaistumu un uzmundrinošo prieku.

Tas, ka esam un kāpēc esam paklausīgi, nosaka mūsu ceļu un tur mūs uz pareizās takas. Tas, kādēļ esam paklausīgi, iesvēta mūsu rīcību, pārveidojot ikdienišķo — majestātiskajā. Tas pārvērš mūsu paklausību — svētās ziedošanās izpausmē.

Piektā lieta — neaizmirstiet, ka Tas Kungs jūs mīl.

Kad es bērībā aplūkoju mazās neaizmirstules, es dažkārt jutos nedaudz līdzīgs šai puķei — mazs un nenozīmīgs. Es prātoju, vai mani neaizmirsīs mana ģimene vai mans Debesu Tēvs.

Pēc daudziem gadiem es varu atskatīties uz šo mazo zēnu ar maigumu un līdzjūtību. Un tagad es zinu, ka es nekad netiku aizmirsts.

Un es zinu vēl kaut ko, un kā mūsu svētā Skolotāja, Jēzus Kristus, apustulis es ar pilnīgu noteiktību un savas sirds pārliecību paziņoju, ka arī jūs neesat aizmirstas.

Jūs neesat aizmirstas.

Māsas, lai kur jūs atrodaties, lai kādi būtu jūsu apstākļi, jūs neesat aizmirstas. Neatkarīgi no tā, cik grūta varētu šķist jūsu dzīve, neatkarīgi no tā, cik nenozīmīga jūs varētu justies, neatkarīgi no tā, cik aizēnota, jūs, jūsuprāt, esat, jūsu Debesu Tēvs nav jūs aizmirsis. Patiesībā Viņš jūs bezgalīgi mīl.

Tikai padomājiet — jūs pazīst un atceras pati majestātiskākā, spēcīgākā un brīnišķīgākā Būtne visumā! Jūs mīl bezgalīgas telpas un bezgalīga laika Ķēniņš!

Viņš, kurš radīja un pārzina zvaigznes, pazīst jūs un jūsu vārdus — jūs esat Viņa valstības meitas. Psalmists rakstīja:

„Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis, —

kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini ...?

Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu viņu esi pušķojis.”⁵

Dievs jūs mīl, jo katra no jums ir Viņa bērns. Viņš jūs mīl, pat ja reizēm jūtaties vientuļa vai pieļaujiet kļūdas.

Dieva mīlestībai un atjaunotajam evaņģēlijam ir pestīšanas un glābšanas spēks. Ja vien jūs ielaidīsiet Viņa dievišķo mīlestību savā dzīvē, tā var apklāt katru brūci, dziedināt ikvienu pārestību un mazināt jebkuras bēdas.

Manas mīļās Palīdzības biedrības māsas, jūs esat tuvāk Debesīm, nekā jūs domājat. Jums ir nolemts kas vairāk, nekā jūs spējat iedomāties. Turpiniet pieaugt ticībā un personīgajā taisnīgumā. Pieņemiet Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju par savu dzīvesveidu. Mīliet aktivitātes dāvanu šajā lieliskajā un patiesajā Baznīcā. Augstu vērtējiet kalpošanas dāvanu šajā brīnišķīgajā Palīdzības biedrības organizācijā. Turpiniet stiprināt mājas un ģimenes. Turpiniet uzmeklēt tos cilvēkus un palīdzēt tiem, kuriem ir nepieciešama jūsu un Tā Kunga palīdzība.

Māsas, mazā neaizmirstulīte simbolizē kaut ko iedvesmojošu un cildenu. Es ceru, ka tā simbolizēs mazās lietas, kas jūsu dzīves padara priecīgas un jaukas. Lūdzu, nekad neaizmirstiet, ka jums pret sevi jābūt pacietīgām un līdzjūtīgām, ka daži upuri ir labāki par citiem, ka jums, lai būtu laimīgas, nav jāgaida sava zelta biļete. Lūdzu, nekad neaizmirstiet, ka Jēzus Kristus evaņģēlija „kāpēc” jūs iedvesmos un pacilās. Un nekad neaizmirstiet, ka jūsu Debesu Tēvs pazīst, mīl un lolo jūs.

Paldies jums par to, kas jūs esat. Paldies par neskaitāmajiem mīlestības un kalpošanas darbiem, ko jūs veicat tik daudzu cilvēku labā. Paldies jums par visu, ko jūs vēl darīsiet, lai Jēzus Kristus evaņģēlija prieku nestu ģimenēs, Baznīcā, savā sabiedrībā un pasaules tautās.

Māsas, mēs mīlam jūs. Mana lūgšana un svētība — lai jūs nekad neaizmirstu, ka jūs patiešām esat Dieva valstības dārgās meitas, mūsu mīļotā Glābēja, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Etera 12:27.
2. Skat. 3. Nefijs 12:48.
3. Skat. Roalds Dāls, *Čārlijs un šokolādes fabrika* (1964), 55.–56. lpp.
4. Ticības apliecinājumi 1:13.
5. Psalmi 8:4–6.